PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta paplašinātā sastāvā)
2004. gada 21. septembrī *

Lieta T-104/02

Société française de transports Gondrand Frères SA, Parīze (Francija), ko pārstāv M. Famšons [*M. Famchon*], *avocat*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv M. Kondu-Dirande [*M. Condou-Durande*], B. Stromskis [*B. Stromsky*] un K. Lūiss [*X. Lewis*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2002. gada 14. janvāra galīgo lēmumu C(2002) 24 *final*, ar ko tika konstatēts, ka konkrētajā gadījumā nav pamata piemērot ieviedmuitas nodokļu atlaidi.

* Tiesvedības valoda — franču.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA
(piektā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja P. Linda [*P. Lindh*], tiesneši R. Garsija-Valdekasass [*R. García-Valdecasas*], Dž. D. Kuks [*J. D. Cooke*], P. Mengoci [*P. Mengozzi*] un M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*],

sekretārs I. Nacins [*I. Natsinas*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2003. gada 18. decembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Padomes 1994. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 3319/94, ar ko uzliek galīgo antidempinga maksājumu Bulgārijas un Polijas izcelsmes urīnvielas un amonija nitrāta šķīdumu importam, ko eksportē sabiedrības, kas nav atbrīvotas no šī nodokļa, un ar ko galīgi iekasē summas, ko garantēja pagaidu nodoklis (OV L 350, 20. lpp.) preambulas 39. apsvērums, kas atrodas H sadaļā ar nosaukumu "Antidempinga pasākumi", nosaka:

"Ņemot vērā būtisko kaitējumu Kopienas rūpniecībai, kas izpaužas kā finansiāli zaudējumi un, ņemot vērā to, ka *ad valorem* nodokļu režīms var negatīvi ietekmēt cenu situāciju Kopienas tirgū attiecībā uz šo sezonālo un cenu ziņā ļoti jūtīgo

produktu un, ievērojot to, ka pastāv vairāki importēšanas kanāli, izmantojot trešo valstu uzņēmējsabiedrības, ir pamats ieviest mainīgu nodokli tādā apmērā, lai ļautu Kopienas rūpniecībai paaugstināt cenas, padarot tās rentablas attiecībā uz tām importa precēm, par kurām Bulgārijas vai Polijas ražotāji vai puses, kas ir eksportējušas attiecīgo produktu izmeklēšanas periodā, ir tieši izrakstījušas rēķinus un, otrkārt, ieviest īpašu nodokli, ko uz tās pašas bāzes aprēķina visām pārējām importa precēm, lai novērstu izvairīšanos no antidempinga pasākumiem."

2 Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkts nosaka galīgo antidempinga maksājumu šādi:

"Antidempinga maksājuma summa importam no Polijas ir starpība starp minimālo importa cenu — ECU 89 par tonnu produkta un Kopienas cenu uz robežas (izmaksas, apdrošināšana un pārvadāšanas izmaksas (CIF)), kurai pieskaitīts nodoklis (kopējais muitas tarifs) (KMT), kas jāmaksā par tonnu produkta visos gadījumos, kad CIF Kopienas cena uz robežas kopā ar KMT nodokli par tonnu produkta ir mazāka par minimālo importa cenu un kad zemāk minētie Polijas eksportētāji vai ražotāji ir izrakstījuši rēķinus tieši nesaistītam importētājam par brīvā apgrozībā laistām importētajām precēm:

[..]

— *Zaklady Azotowe Pulawy,Pulawy,*

— (*TARIC* papildu kods: 8793).

Brīvā apgrozībā laistām importa precēm, attiecībā uz kurām kāds no iepriekš minētajiem Polijas eksportētājiem vai ražotājiem nav izrakstījis rēķinus tieši nesaistītam importētājam, tiek noteikts šāds īpašs nodoklis:

precēm [..], kas ir sertificētas kā *Zaklady Azotowe Pulawy* [..] ražojums, īpašs nodoklis ECU 19 par tonnu produkta [..] (*TARIC* papildu kods: 8795)."

3 Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Muitas kodekss") 236. pants nosaka, ka ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļi ir jāatmaksā, ja tiek konstatēts, ka to maksāšanas brīdī šāda muitas nodokļu summa pēc likuma nav bijusi maksājama vai ka tā iegrāmatota pretēji 220. panta 2. punktam. Atmaksu vai atlaišanu neizdara, ja par pamatu tādas summas samaksai vai iegrāmatošanai, kura pēc likuma nav bijusi maksājama, bijusi attiecīgās personas apzināta rīcība.

4 Muitas kodeksa 239. pants (turpmāk tekstā — "taisnīguma klauzula") ir definēts šādi:

"1. Ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļus var atmaksāt vai atlaist 236., 237. un 238. pantā neminētos gadījumos:

— kurus nosaka saskaņā ar Komitejas procedūru;

— kurus radījuši apstākļi, kādos attiecīgo personu nevar saistīt ar krāpšanu vai klaju nolaidību. Gadījumus, kādos šo noteikumu piemēro, un tā piemērošanas kārtību nosaka saskaņā ar Komitejas procedūru. Atmaksāšana vai atlaišana var būt atkarīga no īpašu nosacījumu izpildes.

2. Nodokļus atmaksā vai atlaiž 1. punktā minēto iemeslu dēļ, ja attiecīgajā muitas iestādē saņemts iesniegums divpadsmit mēnešu laikā no dienas, kurā muitas nodokļu summa darīta zināma parādniekam. Tomēr attiecīgi pamatotos izņēmuma gadījumos muitas dienesti šo termiņu var pagarināt."

5 Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93 (OV L 253, 1. lpp., turpmāk tekstā — "Izpildes kārtības regula") 905. panta 1. daļa nosaka:

"Ja lēmuma pieņēmēja muitas iestāde, kurai iesniegts atmaksas vai atlaišanas pieteikums saskaņā ar Kodeksa 239. panta 2. punktu, nevar pieņemt lēmumu uz 899. panta pamata, bet pieteikumam ir pievienoti pierādījumi, ko varētu uzskatīt par īpašu situāciju, kurā attiecīgo personu nevar apsūdzēt maldināšanā vai acīm redzamā nolaidībā, tad šās iestādes piederības dalībvalsts šo lietu nosūta Komisijai izskatīšanai saskaņā ar 906.–909. pantā izklāstīto procedūru. [..]."

6 Francijas Muitas kodeksa 399. pants definē krāpšanā "iesaistītās personas" kā tādas, kas jebkādā veidā ir bijušas iesaistītas kontrabandas likumpārkāpumā vai likumpārkāpumā, eksportējot vai importējot bez deklarācijas. Personas, kas ir iesaistītas krāpšanā, saņem tādu pašu sodu kā šī likumpārkāpuma izpildītāji, un papildus tam saņem sodu, kas atņem tām šī kodeksa 432. pantā noteiktās tiesības.

Prāvas rašanās fakti

7 Prasītāja ir Francijas sabiedrība, kas veic uzņēmējdarbību kā sertificēts muitas aģents. 1996. gada 22. un 23. augustā un 17. septembrī prasītāja muitas birojā Ruānā (Francija) laida brīvā apgrozībā trīs kravas ar Polijas izcelsmes urīnvielas un amonija nitrāta maisījuma šķīdumu, kas bija adresētas trīs Francijas uzņēmējsabiedrībām, proti, *UNCAA*, *Champagne Fertilisants* un *EFI Trade* (turpmāk tekstā — "kravas saņēmējas").

8 Francijas sabiedrība *Evertrade* šīs preces nopirka no Polijas uzņēmējsabiedrības *Zaklady Azotowe Pulawy* (turpmāk tekstā — "*ZAP*"). *ZAP* par šīm precēm pirmos rēķinus izrakstīja *Evertrade*, pirms *Evertrade* par tām bija izrakstījusi rēķinus kravas saņēmējām (1996. gada 12. augusta rēķini Nr. 96.00230 un Nr. 96.00231, kas iesniegti *Champagne Fertilisants*, un Nr. 96.00232, kas iesniegts *UNCAA*, un 1996. gada 21. augusta rēķini Nr. 96.00243, Nr. 96.00244, Nr. 96.00245 un Nr. 96.00246, kas iesniegti *EFI Trade*).

9 Prasītājas iesniegtajās muitas deklarācijās bija lūgums atbrīvot no antidempinga maksājuma, pamatojoties uz Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. apakšpunktu. Preces tika pieņemtas Ruānas muitas iestādē (turpmāk tekstā — "kompetentā muitas iestāde"), kuras amatpersona 1996. gada 22. un 23. augustā un 17. septembrī apzīmogoja iesniegtās deklarācijas kā "ACD" ("admis conforme sur documents" [atbilstība saskaņā ar dokumentiem]). Šīm deklarācijām bija pievienoti septiņi *Evertrade* izrakstītie rēķini (skat. 8. punktu iepriekš).

10 Ar 1997. gada 4. jūlija vēstuli Ruānas starpreģionālās pārvaldes galvenais muitas un netiešo nodokļu iekasētājs paziņoja prasītājai, ka, pārbaudot *a posteriori* muitas deklarācijas, viņš konstatēja, ka par attiecīgajām importa precēm *ZAP* nebija izrakstījusi rēķinus tieši trim kravas saņēmējām. Tādēļ viņš uzskatīja, ka šajā gadījumā bija jāpiemēro īpašais nodoklis ECU 19 apmērā par tonnu produkta, un ka

prasītājai bija jānomaksā parāds: 1 757 175 Francijas franku (FRF) — kā antidempinga maksājums un FRF 96 643 — kā pievienotās vērtības nodoklis (PVN), kas kopā veido FRF 1 853 818 (turpmāk tekstā — "antidempinga parāds").

11 Ar (Ruānas) Muitas ģenerāldirektoram adresēto 2000. gada 3. augusta vēstuli prasītāja, pamatojoties uz Muitas kodeksa 236. panta 1. daļu un 239. panta 1. daļu, lūdza piešķirt tai noteiktā antidempinga maksājuma atlaidi. 2000. gada 12. decembrī Francijas Muitas un netiešo nodokļu ģenerāldirektorāts to informēja, ka tās lūgums par antidempinga maksājuma atlaidi ir nosūtīts Komisijai saskaņā ar Muitas kodeksa 239. pantu.

12 Ar Komisijas 2002. gada 14. janvāra galīgo lēmumu C(2002) 24 *final* Komisija, konstatējot, ka šajā konkrētajā gadījumā importa nodokļu atlaide nav pamatota, noraidīja šo prasītājas lūgumu (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums").

Process un lietas dalībnieku prasījumi

13 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 8. aprīlī, prasītāja cēla šo prasību.

14 Pēc tiesneša referenta ziņojuma uzklausīšanas Pirmās instances tiesa (piektā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma uzsākt mutvārdu procesu, neveicot pierādījumu savākšanas pasākumus.

15 Tā kā prasītāja neieradās uz 2003. gada 18. decembra tiesas sēdi, sekretārs apstiprināja, ka pavēste par tiesas sēdi tika nosūtīta uz prasītājas norādīto adresi Luksemburgā un ka paziņojums par pavēstes saņemšanu ir nosūtīts uz Pirmās instances tiesas kanceleju. Pēc konsultēšanās ar Komisiju par iespēju apturēt tiesvedību Pirmās instances tiesa nolēma turpināt lietas izskatīšanu, jo Komisija šī jautājuma izlemšanu uzticēja Pirmās instances tiesai.

16 Tiesas sēdē tika uzklausīti Komisijas mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Pirmās instances tiesas jautājumiem.

17 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par pieņemamu;

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piešķirt prasītājai uzliktā antidempinga maksājuma atlaidi.

18 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par prasījuma pieņemamību daļā, ar ko Pirmās instances tiesu lūdz piešķirt prasītājai uzliktā antidempinga maksājuma atlaidi

Lietas dalībnieku argumenti

19 Komisija apgalvo, ka prasījums daļā, ar ko Pirmās instances tiesu lūdz piešķirt prasītājai uzliktā antidempinga maksājuma atlaidi, nav pieņemams. Tā norāda, ka Pirmās instances tiesa nevar aizvietot administratīvās iestādes, kuru pienākumos ietilpst lēmumu pieņemšana par maksājuma atlaides piešķiršanu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

20 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Pirmās instances tiesai, izskatot atbilstoši EKL 230. pantam celtās prasības, nav tiesību izdot rīkojumus Kopienas iestādēm vai aizvietot šīs iestādes. Ja Pirmās instances tiesa atceļ apstrīdēto aktu, tad attiecīgajai iestādei saskaņā ar EKL 233. pantu ir jāveic attiecīgie pasākumi, lai izpildītu spriedumu par tiesību akta atcelšanu (Pirmās instances tiesas 1998. gada 27. janvāra spriedums lietā T-67/94 *Ladbroke Racing*/Komisija, *Recueil*, II-1. lpp., 200. punkts, un 1998. gada 16. septembra Pirmās instances tiesas spriedums lietās T-133/95 un T-204/95 *IECC*/Komisija, *Recueil*, II-3645. lpp., 52. punkts). Tādēļ prasītājas prasījums daļā, ar ko Pirmās instances tiesu lūdz piešķirt prasītājai uzliktā antidempinga maksājuma atlaidi, ir jānoraida kā nepieņemams.

Par lietas būtību

21 Savas prasības pamatojumam prasītāja izvirza trīs pamatus, apgalvojot, ka, pirmkārt, nepastāv antidempinga parāds, otrkārt, ka ir pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā un, treškārt, ka apstrīdētais lēmums neatbilst formas prasībām.

Par pirmo pamatu — apgalvojums par antidempinga maksājumu parāda neesamību

Lietas dalībnieku argumenti

22 Prasītāja apstrīd antidempinga parāda esamību. Tā norāda, ka cena, ko *ZAP* iekļāva sabiedrībai *Evertrade* izrakstītajā rēķinā, un cena, ko *Evertradea fortiori* iekļāva rēķinos kravas saņēmējām, bija ievērojami lielāka par Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta pirmajā daļā norādīto minimālo importēšanas cenu ECU 89, un ka tādēļ tā nav dempinga cena. Prasītāja uzskata, ka, liekot muitas aģentam veikt antidempinga maksājumu par importu, kas acīmredzami nav ne dempings, ne mēģinājums izvairīties no dempinga, rodas gan faktisko apstākļu, gan tiesiskuma un taisnīguma ziņā nepieņemama situācija.

23 Komisija uzskata, ka prasītāja nevar izvirzīt argumentu par antidempinga parāda neesamību, lai apstrīdētu minēto lēmumu. Lēmumi, kurus Komisija pieņem, piešķirot atlaides uz taisnīguma pamata, nav saistīti ar jautājumu par muitas parādu esamību (skat. Tiesas 1998. gada 24. septembra spriedumu lietā C-413/96 *Sportgoods*, *Recueil*, I-5285. lpp., 39.–43. punkts, un Pirmās instances tiesas 1998. gada 16. jūlija spriedumu lietā T-195/97 *Kia Motors* un *Broekman Motorships*/Komisija, *Recueil*, II-2907. lpp., 36. punkts).

Pirmās instances tiesas vērtējums

24 Pirmās instances tiesa norāda, ka Muitas kodeksa 239. pants ir "vispārējā taisnīguma klauzula". Šī norma un Izpildes kārtības regulas 905. pants attiecas uz ārkārtas situāciju, kādā nonāk uzņēmējs attiecībā uz citiem uzņēmējiem, kuri veic tādu pašu uzņēmējdarbību (šajā sakarā skat. Tiesas 1999. gada 25. februāra spriedumu lietā C-86/97 *Trans-Ex-Import*, *Recueil*, I-1041. lpp., 18. punkts, un 1999. gada 7. septembra spriedumu lietā C-61/98 *De Haan*, *Recueil*, I-5003. lpp., 52. punkts). Taisnīguma klauzula un Izpildes kārtības regulas 905. pants jo īpaši ir paredzēti, lai tos piemērotu gadījumos, kad attiecīgā uzņēmēja un iestādes attiecības ir tādas, ka nav taisnīgi likt šim uzņēmējam ciest zaudējumus, kuri normālā situācijā tam nebūtu radušies (skat. Pirmās instances tiesas 1998. gada 19. februāra spriedumu lietā T-42/96 *Eyckeler & Malt*/Komisija, *Recueil*, II-401. lpp., 132. punkts). Izvedmuitas un ievedmuitas nodokļu atmaksa vai to atlaide, ko var atļaut vienīgi atsevišķos apstākļos un iepriekš minētajās normās īpaši paredzētajos gadījumos, ir atkāpe no importēšanas un eksportēšanas parastās kārtības (šajā sakarā skat. Tiesas 2003. gada 13. marta spriedumu lietā C-156/00 Nīderlande/Komisija, *Recueil*, I-2527. lpp., 91. punkts).

25 No tā izriet, ka lūgumi, kas adresēti Komisijai, pamatojoties uz taisnīguma klauzulu kopsakarā ar Izpildes kārtības regulas 905. pantu, skar nevis jautājumu par to, vai pastāv antidempinga parāds, bet vienīgi paredz konstatēt, vai pastāv īpaši apstākļi, kuri no taisnīguma viedokļa varētu attaisnot ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļu atmaksu (skat. pēc analoģijas iepriekš minētos spriedumus *Sportgoods*, 39.–43. punkts, un *Kia Motors* un *Broekman Motorships*/Komisija, 36. un 37. punkts). Šāda lūguma iesniegšana Komisijai liek domāt, ka minētais parāds tomēr pastāv, jo prasītājai ir pieejami arī citi prasību veidi, ar kuru palīdzību apstrīdēt šī parāda esamību, jo īpaši, pamatojoties uz Padomes 1995. gada 22. decembra Regulu (EK) Nr. 384/96 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 1996, L 56, 1. lpp.) un tās grozījumiem.

26 Tādēļ ir jāuzskata, ka prasītāja šajā lietā nevar apšaubīt antidempinga parāda esamību.

27 No iepriekš minētā izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu — apgalvojumu par acīmredzamu kļūdu vērtējumā

28 Šim pamatam ir divas daļas. Pirmkārt, prasītāja sūdzas, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, atsakoties atzīt, ka šajā gadījumā ir "īpaša situācija". Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka viņu nevar apsūdzēt krāpšanā vai acīmredzamā nolaidībā.

Pamata pirmā daļa

— Lietas dalībnieku argumenti

29 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka pārkāpums, kurā to apsūdz, ir "tīri formāls" un tas būtiski neietekmē muitas procedūras pareizu norisi Muitas kodeksa 204. panta izpratnē.

30 Otrkārt, prasītāja pauž viedokli, ka, argumentējot attiecīgo importa preču aplikšanu ar antidempinga maksājumu tikai ar to, ka rēķini, ko eksportētājs izrakstījis pirmajam kravas saņēmējam Kopienā, neļauj importētājam pierādīt, ka netiek ignorēti antidempinga pasākumi, nozīmē ievērojami pārsniegt atbilstošo tiesību aktu mērķus. Prasītāja norāda uz Regulas Nr. 3319/94 apsvērumos izklāstīto mērķu neatbilstību regulas tekstam. Tā apgalvo, ka Regulas Nr. 3319/94 39. apsvērumā izklāstītais Kopienas likumdevēja mērķis ir nepieļaut antidempinga pasākumu ignorēšanu, izmantojot importa aprites tīklu, kurā darbotos starpnieku sabiedrības no trešām valstīm. Izskatāmajā lietā tas tā nav, jo Polijas eksportētāja preces pirmā pircēja bija Francijas sabiedrība. Prasītāja uzskata — ja Kopienas likumdevējs būtu vēlējies izslēgt jebkādus darījumus, kuros iesaistītas trīs puses, tad Regulas Nr. 3319/94 apsvērumos nebūtu ierobežots attiecīgā akta mērķis, attiecinot to vienīgi uz "importa aprites tīkliem, kuros darbojas starpnieku sabiedrības no trešām valstīm".

31 Prasītāja apstrīd Komisijas apgalvojumu, kas izklāstīts turpmāk 51. punktā, saskaņā ar ko *Evertrade*, apzināti izslēdzot sevi no muitas iestādei pārredzamā tirdzniecības tīkla, ir ieguvusi pilnīgu rīcības brīvību attiecībā uz tai izrakstītajos faktūrrēķinos iekļauto cenu, vienlaikus atņemot kompetentajai muitas iestādei jebkādas tiesības kontrolēt, vai vēlāk nav piemērotas kādas atlaides. Tā apgalvo — ja muitas iestāde būtu apšaubījusi cenu, ko *Evertrade* ir samaksājusi *ZAP*, tā varētu šo cenu pārbaudīt saskaņā ar Muitas kodeksa 65. pantu. Nav nozīmes argumentam par *Evertrade* iespēju saņemt atlaidi vēlāk. Pirmkārt, krāpšanas risks pastāv neatkarīgi no tā, vai tiešais pircējs Polijā ir vai nav attiecīgais importētājs. Otrkārt, krāpšanas gadījumā pret *Evertrade* saskaņā ar Francijas Muitas kodeksa 399. pantu tiktu piemērotas vienādas sankcijas neatkarīgi no tā, vai tā ir darbojusies kā izpildītāja, respektīvi, muitas deklarācijas ir bijušas noformētas uz tās vārda, vai tā ir bijusi krāpšanā iesaistītā persona, ja importēšana veikta pircēja vārdā.

32 Prasītāja turklāt atsaucas uz Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta interpretēšanas grūtībām un ka ļoti daudzi dalībvalstu uzņēmēji un muitas iestādes šo normu ir interpretējušas kļūdaini. Tā norāda, ka Francijas Muitas un netiešo maksājumu ģenerāldirektorāts, savā 2000. gada 12. decembra vēstulē informējot viņu par to, ka

tās lūgums par nodokļa atlaidi ir pārsūtīts Komisijai (skat. 11. punktu iepriekš), ir atzinis, ka šis gadījums ir īpaša situācija, jo importēto preču cena nebija zemāka par Regulā Nr. 3319/94 noteikto minimālo cenu, un ka preču laišana tirgū uz galīgo saņēmēju vārda ar Francijas starpnieka izrakstītu rēķinu ir pietiekams pamats aplikšanai ar īpašo nodokli.

33 Prasītāja norāda, ka Komisija interpretē Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punktu kā tādu, kas nosaka divus dažādus nodokļus. Pirmkārt, tas paredz mainīgo nodokli, kas ir starpība starp minimālo importēšanas cenu ECU 89 un CIF Kopienas cenu uz robežas, kurai pieskaitīts KMT nodoklis, kas jāmaksā par vienu tonnu produkta, ja CIF cena ir zemāka par ECU 89, un ja sabiedrība *ZAP* rēķinu par importētajām precēm ir izrakstījusi tieši nesaistītam importētājam. Otrkārt, ir paredzēts īpašais nodoklis ECU 19 par tonnu, ja šī sabiedrība nav izrakstījusi rēķinu tieši importētājam. Tomēr minētā norma neparedz dempinga starpības aprēķina metodi, ja *ZAP* aprēķinātā cena pārsniedz ECU 89 par tonnu. Prasītāja apstrīd Komisijas nostājas pamatotību, saskaņā ar ko šādā gadījumā antidempinga maksājums ir piemērojams tāpēc, ka Polijas eksportētāja nav izrakstījusi rēķinu tieši importētājam. Pirmkārt, šo pantu var interpretēt arī kā tādu, kas paredz atšķirību tikai gadījumos, kad CIF cena ir mazāka par minimālo cenu ECU 89 un otrkārt, Regulas Nr. 3319/94 39. apsvērumā tas nav skaidri pateikts, jo tajā ir minēts "līmenis, kas ļauj Kopienas ražotājiem paaugstināt savas cenas līdz rentabilitātes līmenim", kā arī norādīts, ka īpašo nodokli aprēķina, "lai nepieļautu antidempinga pasākumu neievērošanu". Prasītāja uzsver, ka šajā pašā apsvērumā minēts, ka "pastāv dažādi importēšanas tīkli, kuros darbojas starpnieku uzņēmējsabiedrības no trešām valstīm", bet šajā lietā tas tā nav.

34 Prasītāja piebilst, ka arī Muitas tarifu sadaļa attiecībā uz tarifu pozīcijām ir tikpat neskaidra.

35 Tā uzskata, ka šajā gadījumā ir īpaša situācija, jo, pamatojoties uz Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta "kopēju interpretācijas kļūdu", tā lūdza atbrīvojumu no antidempinga maksājuma par precēm, kuras atbilst visiem tā saņemšanai nepieciešamajiem objektīvajiem nosacījumiem, un izvēlējās laist preces tirgū uz galīgo saņēmēju vārda, lai gan tai būtu jālaiž preces tirgū uz *Evertrade* vārda, un kompetentā muitas iestāde, kas reģistrējusi deklarācijas tikai pēc preču un pavaddokumentu pārbaudes, uzskatīja par pamatotu *TARIC* papildu koda izvēli un no tā izrietošo atbrīvojumu.

36 Prasītāja savā replikā apstrīd Komisijas argumentu, saskaņā ar ko šajā gadījumā īpašās situācijas iespēja ir izslēgta tāpēc, ka tādā situācijā atrodas neierobežots skaits uzņēmēju. Prasītāja norāda, ka tās situācija ir īpaša tāpēc, ka CIF Kopienas cena uz robežas, par kuru *ZAP* pārdeva importētās preces, bija acīmredzami augstāka par Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punktā norādīto minimālo importēšanas cenu, un ka rēķinu par precēm *ZAP* izrakstīja Francijas sabiedrībai *Evertrade*, kuras grāmatvedību Francijas muitas inspektori var brīvi pārbaudīt. Šādos apstākļos nebūt neatrodas neierobežots uzņēmēju skaits.

37 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka preču importēšanas laikā kompetentā muitas iestāde pieņēma muitas deklarācijas bez jebkādiem ierobežojumiem, jo tai bija pilnībā zināmi importēšanas apstākļi.

38 Pamatojot šo apgalvojumu, prasītāja paskaidro, ka preces ir veikušas 1. kārtas apriti (to apliecina zīmogs "CIR1" uz deklarācijām), kas nozīmē pašu preču un dokumentu pārbaudi. Prasītāja piebilst, ka kompetentā muitas iestāde pārliecinājās, ka prasītāja ir parakstījusi deklarācijas, papildinot tarifa pozīciju ar atsauci uz *TARIC* papildu kodu 8793, kas nozīmē no antidempinga maksājuma atbrīvotu importu, nevis

TARIC papildu kodu 8795, ko piemēro *ZAP* importam, uz kuru šāds atbrīvojums neattiecas. Prasītāja uzskata — fakts, ka kompetentā muitas iestāde ir apzīmogojusi deklarācijas ar spiedogu "ACD", nevis spiedogu "reconnu" [atzīts], nozīmē, ka tā ir pārbaudījusi deklarāciju pavaddokumentus.

39 Līdz ar to kompetentajai muitas iestādei bija jākonstatē, pirmkārt, ka *ZAP*, kas deklarācijā ir norādīta kā sūtītāja, un sabiedrība, kas izdevusi deklarācijai pievienoto rēķinu, respektīvi, *Evertrade*, nav viena un tā pati, un, otrkārt, ka nedrīkstēja atļaut minēto *TARIC* papildu kodu, ņemot vērā sabiedrības *Evertrade* rēķinu, kā arī to, ka no šī rēķina izrietēja deklarētā vērtība. Tātad pati iestāde ir pieļāvusi kļūdu, piekrītot šajos apstākļos atbrīvot no antidempinga maksājuma par precēm.

40 Prasītāja uzskata, ka Komisija nevar nenonākt pretrunās, vienlaikus apgalvojot, ka kompetentajai muitas iestādei nebija jāpārbauda muitas deklarāciju atbilstība tiesību aktiem, atstājot šo viselementārāko atbilstības izvērtēšanu pēcmuitošanas pārbaudei, un apgalvojot — fakts, ka *Evertrade* nav norādīta kā tiešais importētāja, ļāva tai neievērot tiesību aktus. Pēcmuitošanas pārbaudē būtu pieticis pārliecināties par *Evertrade* faktiski samaksāto cenu, lai atspēkotu šādu pieņēmumu. Turklāt *Evertrade* nosūtīja kompetentajai muitas iestādei attiecīgos rēķinus pēc pirmā pieprasījuma.

41 Prasītāja apgalvo — pēc tam, kad kompetentā muitas iestāde bez ierunām pieņēma pirmo deklarāciju, kas iesniegta 1996. gada 22. augustā, tā nevarēja darīt neko citu, kā vien iesniegt pārējās deklarācijas tieši tādos pašos apstākļos.

42 Visbeidzot, prasītāja savā replikas rakstā piebilst, ka Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta noteikumi arī atbalsta nodokļu atlaidi.

43 Komisija apstrīd, ka prasītājai ir īpaša situācija.

44 Pirmkārt, attiecībā uz apgalvojumu par pārkāpuma šķietami formālo raksturu, Komisija jo īpaši apgalvo, ka prasītāja nevar pamatoti atsaukties uz Muitas kodeksa 204. pantu. Tā atkārtoti apliecina, ka "lēmumi, [kurus tā pieņēmusi] par atlaidi uz taisnīguma pamata, nav saistīti ar jautājumu par muitas parāda esamību". Minētais 204. pants nosaka tikai vienu muitas parāda rašanās veidu.

45 Otrkārt, Komisija apstrīd prasītājas argumentus, saskaņā ar ko antidempinga maksājumu piemērošana attiecīgajam importam ievērojami pārsniedz Regulas Nr. 3319/94 mērķus, kā arī argumentus par šīs regulas 1. panta 3. punkta interpretācijas grūtībām.

46 Komisija apgalvo, ka ir divi "pamata principi", kas reglamentē atlaides piešķiršanu uz taisnīguma pamata. Pirmkārt, Komisija uzskata, ka objektīvi apstākļi, kas attiecas uz neierobežota skaita uzņēmējiem, nav uzskatāmi par īpašu situāciju taisnīguma klauzulas izpratnē (Tiesas 1987. gada 26. marta spriedums lietā 58/86 *Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons*, *Recueil*, 1525. lpp., 22. punkts). Otrkārt, Komisija apgalvo, ka nekādas administratīvo iestāžu iespējamās kļūdas vai neizdarība nevar būt par pamatu taisnīguma klauzulas piemērošanai, ja vien šīs kļūdas vai neizdarības uzņēmējam nav radījušas tādas finansiālas saistības, kādas viņš nevar apstrīdēt ne ar kādiem tiesiskiem līdzekļiem (Tiesas 1987. gada 12. marta spriedums lietās 244/85 un 245/85, *Cerealmangimi* un *Italgrani*/Komisija, *Recueil*, 1303. lpp., 17. punkts).

47 Komisija uzskata, ka Regulas Nr. 3319/94 apsvērumu daļā izklāstīto mērķu iespējamo neatbilstību Regulas tekstam nevar uzskatīt par īpašu situāciju Izpildes kārtības regulas 905. panta izpratnē.

48 Šajā pašā kontekstā Komisija apgalvo, ka Regulas Nr. 3319/94 iespējamās interpretēšanas grūtības nerada prasītājai ārkārtas situāciju salīdzinājumā ar citiem uzņēmējiem, kuri veic tādu pašu uzņēmējdarbību, jo šāda situācija skartu neierobežotu skaitu uzņēmēju.

49 Komisija apgalvo, ka ir jānoraida prasītājas arguments, saskaņā ar ko alternatīvs veids, kādā aprēķina antidempinga maksājumu, neattiecas uz tāda veida darījumiem, kas skar prasītāju tādēļ, ka "visi trīspusējie darījumi, kuros piedalās starpnieks, rada "mainīgā" antidempinga maksājuma (kas balstīts uz minimālo cenu) neievērošanas risku.

50 Tā piebilst — nav nozīmes prasītājas argumentam par to, ka cena, kuru *ZAP* iekļāva *Evertrade* izrakstītajos rēķinos, bija augstāka par minimālo importēšanas cenu. Īpašā antidempinga maksājuma piemērošana bija pamatota tādēļ, ka nebija skaidrības par ražotājam vai eksportētājam samaksāto cenu. Komisija atzīmē, ka "apzināti izslēdzot sevi no muitas iestādei pārredzamā tirdzniecības tīkla (t.i., pašai neveicot muitas procedūru), *Evertrade* ieguva pilnu rīcības brīvību attiecībā uz tai aprēķināto cenu, vienlaikus atņemot kompetentajai ievedmuitas iestādei jebkādas tiesības kontrolēt iespējamās atlaides, ko *Evertrade* varētu būt lūgusi un saņēmusi no Polijas piegādātājas".

51 Treškārt, Komisija apgalvo, ka prasītāja nevar izvirzīt argumentu par to, ka kompetentās muitas iestādes ir pieņēmušas attiecīgās muitas deklarācijas. Komisija, izvirzot vairākus argumentus, noliedz apgalvojumu, ka muitas iestādes šajā gadījumā pašas būtu kļūdījušās.

52 Pirmkārt, Komisija apgalvo, ka, pretēji prasītājas teiktajam, kompetentā muitas iestāde nav pieņēmusi muitas deklarācijas bez jebkādiem ierobežojumiem. Pamatojot šo apgalvojumu, tā norāda, ka "materiālo normu aspektā" nav precīzs apgalvojums par to, ka spiedogs "ACD" uz muitas deklarācijām nozīmē, ka tā ir

pārbaudījusi deklarācijai pievienotos dokumentus. Šāda spiedoga uzlikšana nozīmē tikai to, ka deklarācijas tika pieņemtas kā atbilstošas muitas tiesību aktu prasībām. Komisija norāda, ka deklarācijas atbilstības pārbaude nozīmē, ka kompetentā muitas iestāde aprobežojas ar pārbaudi par to, vai ir aizpildītas obligāti aizpildāmās deklarācijas ailes un vai ir pievienoti deklarācijai obligāti pievienojamie dokumenti. Šajā gadījumā kompetentā muitas iestāde ir aprobežojusies ar dokumentu esamības fakta, nevis to satura pārbaudi. Muitošanas laikā nav veikta ne šo dokumentu detalizēta pārbaude, ne preču fiziskā kontrole.

53 Komisija uzskata, ka norāde "1. kārta" uz muitas deklarācijām ir nevis pretrunā tās vērtējumam, bet gan apstiprina to. Komisija atzīmē, ka 1. kārtā muita var veikt fizisku preču kontroli, bet šajā gadījumā tā to nav darījusi, par ko liecina norāde "ACD". Par dokumentu detalizētu pārbaudi liecinātu 2. kārtas procedūra, kas šajā gadījumā nav veikta.

54 Otrkārt, Komisija precizē, ka tikai tās kļūdas, kas rodas kompetento iestāžu aktīvas darbības vai sodāmas bezdarbības dēļ, gadījumā, kad pārkāpumu varētu atklāt ar minimālu iejaukšanos, ļautu pēc muitošanas neatmaksāt muitas nodokļus. Tas izslēgtu kļūdas, ko rada neprecizitātes parādnieka deklarācijās. (Tiesas 1991. gada 27. jūnija spriedums lietā C-348/89 *Mecanarte*, *Recueil*, I-3277. lpp., 23. un 26. punkts).

55 Līdz ar to Komisija uzskata — tas, ka kompetentā muitas iestāde vienkārši pieņēma muitas deklarāciju kā atbilstošu, nav īpaša situācija, lai gan pieņemšanas brīdī minētās iestādes rīcībā bija visa informācija, kas ļautu atklāt deklarācijas neatbilstību muitas tiesību aktiem.

56 Treškārt, Komisija apgalvo, ka prasītāja nevar izvirzīt argumentu par to, ka Ruānas muitas iestāde pirmo deklarāciju pieņēma bez ierunām. Komisija atzīmē, ka nevar atsaukties uz tiesiskās paļāvības principa pārkāpumu, ja no iestādes nav saņemtas precīzas garantijas (Pirmās instances tiesas 1995. gada 14. septembra spriedums lietā T-571/93, *Lefebvre* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2379. lpp., 72. punkts). Komisija tāpat apgalvo, ka prasītājai kā muitas aģentam nevarēja būt šaubas par to, ko nozīmē spiedogs "ACD", un, tātad, tā nevarēja balstīt tiesisko paļāvību uz savu muitas deklarāciju sākotnējo pieņemšanu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

57 No Izpildes kārtības regulas 905. panta redakcijas izriet, ka ievedmuitas nodokļa atmaksa ir atkarīga no divu kumulatīvu apstākļu īstenošanās, proti, pirmkārt, no īpašās situācijas esamības un otrkārt, no tā, ka attiecīgās personas rīcībā nav saskatāma acīmredzama nolaidība vai krāpšana. Tādējādi nodokļu atmaksa ir jāatsaka, ja nav īstenojies kaut viens no šiem abiem nosacījumiem (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2000. gada 18. janvāra spriedumu lietā T-290/97 *Mehibas Dordtselaan*/Komisija, *Recueil*, II-15. lpp., 87. punkts).

58 Ir jāatgādina, ka Tiesa ir jau nospriedusi, ka faktori, "kas varētu izveidot īpašo situāciju, ko rada apstākļi, kas nav ne krāpšana, ne acīmredzama nolaidība, ko pieļāvusi attiecīgā persona" iepriekš minētās normas izpratnē, pastāv gadījumā (ievērojot taisnīguma klauzulas mērķi), kad tiek konstatēti apstākļi, kas prasītāju var nostādīt īpašā situācijā salīdzinājumā ar citiem uzņēmējiem, kas veic to pašu uzņēmējdarbību (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Trans-Ex-Import*, 22. punkts, un Tiesas 2001. gada 27. septembra spriedumu lietā C-253/99 *Bacardi*, *Recueil*, I-6493. lpp., 56. punkts).

59 Attiecībā uz prasītājas argumentu, saskaņā ar ko Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkts ir grūti interpretējams (skat. jo īpaši 32.–35. punktu iepriekš), un ka ļoti daudzi uzņēmēji un muitas iestādes dalībvalstīs ir kļūdaini interpretējuši šo normu, Pirmās instances tiesa uzskata, ka tās formulējums nerada īpašas grūtības.

60 Šajā sakarā ir jāatgādina — Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkts paredz, pirmkārt, mainīga antidempinga maksājuma ieviešanu, kas tiek piemērots, ja par importa precēm, kas tiek laistas brīvā apgrozībā, konkrēti Polijas eksportētāji vai ražotāji, tostarp *ZAP*, izraksta rēķinus tieši nesaistītam importētājam, ja CIF Kopienas cena uz robežas kopā ar KMT nodokli ir mazāka par minimālo importa cenu ECU 89 par tonnu produkta un, otrkārt, fiksētu vai noteiktu nodokli, kas tiek piemērots gadījumos, kad par brīvā apgrozībā laistām importa precēm rēķini nav izrakstīti tieši nesaistītam importētājam.

61 No Regulas Nr. 3319/94 izriet, ka, atšķirībā no minētās regulas 1. panta 3. punkta 1. apakšpunktā norādītā mainīgā nodokļa, šīs normas otrajā daļā noteiktais īpašais nodoklis tiek piemērots neatkarīgi no starpības starp CIF Kopienas cenu uz robežas un minimālo importa cenu ECU 89, gadījumā, kad nesaistītam importētājam nav izrakstīti tiešie rēķini par brīvā apgrozībā laistām importa precēm.

62 Īpaša nodokļa ieviešana izriet no Kopienas likumdevēja gribas, turklāt tas ir norādīts Regulas Nr. 3319/94 preambulas 39. apsvērumā, lai novērstu jebkādu iespēju neievērot antidempinga pasākumus, izmantojot preču importēšanu, par kurām konkrētie eksportētāji vai ražotāji neizraksta rēķinus tieši nesaistītam importētājam. Turklāt Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta 2. apakšpunkts paredz situācijas, kurās eksportētājs vai ražotājs nav izrakstījis rēķinus tieši nesaistītam importētājam, lai izslēgtu jebkādus trīspusējus darījumus, kas varētu radīt antidempinga pasākumu neievērošanas iespēju.

63 Šajā lietā no Pirmās instances tiesai iesniegtajiem dokumentiem ir redzams, ka par trim kravām, kuras prasītāja laida brīvā apgrozībā 1996. gada 22. un 23. augustā un 17. septembrī, *ZAP* neizrakstīja rēķinus tieši kravas saņēmējām, bet *ZAP* vispirms izrakstīja rēķinu *Evertrade*, pirms *Evertrade* bija izrakstījusi rēķinus kravas saņēmējām. Tā kā *ZAP* neizrakstīja rēķinus par precēm tieši kravas saņēmējām, šī situācija tātad tieši ietilpst Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta 2. apakšpunkta piemērošanas jomā.

64 Šo secinājumu negroza prasītājas arguments, saskaņā ar ko antidempinga maksājuma piemērošana pārsniegtu Regulas Nr. 3319/94 mērķi, jo, kā uzskata prasītāja, šajā lietā antidempinga pasākumi netika ignorēti un *Evertrade* samaksāto cenu bija iespējams pārbaudīt.

65 Pirmkārt, Pirmās instances tiesa atgādina, ka prasītāja šajā lietā nevar izvirzīt jautājumu par antidempinga parāda esamību. No tā izriet, ka nav nozīmes prasītājas argumentiem, kuri izvirzīti saistībā ar šo pamatu, par cenu, ko *Evertrade* faktiski samaksāja *ZAP*.

66 Otrkārt, kā tas ir arī norādīts 59.–62. punktā iepriekš, Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta 2. apakšpunkts nerada īpašas interpretācijas grūtības, un tika ieviests, lai nodrošinātu regulas normu efektīvu piemērošanu nolūkā novērst antidempinga pasākumu neievērošanu, izmantojot trīspusējus importēšanas darījumus, kas jo īpaši varētu mākslīgi palielināt CIF Kopienas cenu uz robežas, ļaujot izvairīties no Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta 1. apakšpunkta norādītā mainīgā nodokļa. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa uzskata — nav nepieciešams konstatēt antidempinga pasākumu neievērošanu, lai piemērotu Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta

2. apakšpunktu. Savukārt, kā tas izriet no Regulas Nr. 3319/94, neievērošanas risks tiek uzskatīts par iespējamu gadījumos, kad ražotājs vai eksportētājs rēķinus par importa precēm neizraksta tieši nesaistītam importētājam. Šajos apstākļos noteikti bija jāmaksā īpašais nodoklis ECU 19 par tonnu produkta, ko sertificēja *ZAP*, kurš ir norādīts šajā normā.

67 Pat ja pastāvētu Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta interpretācijas grūtības, kā apgalvo prasītāja, tās nevarētu pamatot tādu apstākļu esamību, kas attiecībā uz prasītāju radītu īpašo situāciju. Attiecīgās grūtības vienādi ietekmētu visus uzņēmējus, kuri importē urīnvielas un amonija nitrāta maisījuma šķīdumu no Polijas, un nenostādītu prasītāju īpašā situācijā salīdzinājumā ar citiem uzņēmējiem.

68 Līdz ar to prasītāja nav sniegusi pierādījumus par tādu apstākļu esamību, kas varētu radīt īpašo situāciju Izpildes kārtības regulas 905. panta izpratnē.

69 Attiecībā par prasītājas argumentu par pārkāpuma, kurā tā tiek vainota, formālo raksturu, Pirmās instances tiesa uzskata, ka, ņemot vērā Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta redakciju un ievērojot tā mērķi, nosacījums, ka eksportētājam vai ražotājam ir jāizraksta rēķins tieši nesaistītam importētājam, lai varētu piemērot mainīgo antidempinga maksājumu, nav tikai formāls, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja. Faktiski, šī nosacījuma neievērošana būtiski ietekmētu muitas sistēmas pareizu funkcionēšanu tādēļ, ka dažādu importa kanālu esamība var palielināt antidempinga pasākumu neievērošanas risku.

70 Turklāt, kā to pamatoti norādīja Komisija, rēķinu tieša neizrakstīšana neietilpst pienākumu neizpildes sarakstā, jo tā reāli neietekmē muitas sistēmas pareizu funkcionēšanu, ko nosaka Izpildes kārtības regulas 859. pants, atbilstoši kuram ir jāinterpretē Muitas kodeksa 204. pants (šajā sakarā skat. Tiesas 1999. gada 11. novembra spriedumu lietā C-48/98 *Söhl & Söhlke*, *Recueil*, I-7877. lpp., 43. punkts).

71 Prasītāja apgalvo, ka kompetentajai muitas iestādei nevajadzēja akceptēt attiecīgās deklarācijas, ņemot vērā to, ka Polijas sabiedrība, kura tajās bija norādīta kā nosūtītāja un sabiedrība, kura izrakstīja rēķinus, nebija viena un tā pati.

72 Pirmās instances tiesa uzskata, ka šis arguments balstās uz nepareizu izpratni par to, kā Francijas iestādes rīkojās ar attiecīgajiem dokumentiem, proti, apzīmogojot deklarācijas ar burtiem "ACD". Kā Komisija paskaidroja savā iebildumu rakstā (skat. 52. un 53. punktu iepriekš), šis spiedogs nozīmē tikai to, ka bija aizpildītas tās muitas deklarācijas sadaļas, kuras ir obligāti jāaizpilda, un ka bija iesniegti arī tai obligāti pievienojamie dokumenti. Tādēļ fakts, ka šīs trīs kravas tika laistas brīvā apgrozībā pēc tam, kad dokumenti tika apzīmogoti ar šiem burtiem, nenozīmē, ka Francijas muitas iestādes apstiprināja attiecīgajās deklarācijās vai tām pievienotajos dokumentos esošās informācijas pareizību vai precizitāti, un tas neliedza tām veikt šīs informācijas pēcmuitošanas pārbaudi sakarā ar nosacījumiem par *TARIC* kodu, ko prasītāja norādīja importētāja vārdā.

73 Katrā ziņā ir jāatgādina — *ZAP*, kas ir viens no Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punktā īpaši minētajiem eksportētājiem vai ražotājiem, kura produktus var aplikt ar mainīgo antidempinga maksājumu, ja ir īstenojušies noteikti nosacījumi — šajās deklarācijās bija norādīts kā eksportētājs un Francijā reģistrētās sabiedrības bija norādītas kā kravas saņēmējas. Turklāt attiecīgajās deklarācijās ir norādīts *TARIC* kods 8793, kas ir piemērojams gadījumos, kad par brīvā apgrozībā laistām importa

precēm Regulā Nr. 3319/94 minētie Polijas eksportētāji vai ražotāji ir izrakstījuši rēķinus tieši nesaistītam importētājam. Tādēļ Pirmās instances tiesa uzskata, ka pārkāpums saistībā ar tiem apstākļiem, kas ir nepieciešami, lai piemērotu mainīgo antidempinga maksājumu saskaņā ar Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punktu, slēpjas faktā, ka muitas deklarācijām netika pievienoti nekādi tiešie rēķini starp *ZAP* un kravas saņēmējām.

74 Turklāt ir jānorāda, ka šajā lietā nav tā, ka nepareizās deklarācijas kļūdas dēļ tika iesniegtas pareizo deklarāciju, proti, tiešo rēķinu starp Polijas eksportētāju un kravas saņēmējām, vietā. *ZAP* neizrakstīja rēķinus tieši kravas saņēmējām, jo šajā lietā darījumi notika divās stadijās (skat. 8. punktu iepriekš).

75 Tādēļ Pirmās instances tiesa uzskata, ka šajos apstākļos Francijas muitas iestādēm nebija nekāda pienākuma noraidīt attiecīgās deklarācijas un ka šīs iestādes nepieļāva kļūdu, apzīmogojot minētās deklarācijas ar spiedogu "ACD", pirms tika uzsākta deklarācijās minētās informācijas detalizēta pārbaude un šīs informācijas un minētajām deklarācijām pievienoto rēķinu pārbaudes rezultātā iegūtās informācijas saderības detalizēta pārbaude. Ir jānorāda, ka importētājs un muitas aģents, kas rīkojās tā vārdā, ir atbildīgi par attiecīgajās deklarācijās iekļauto informāciju. Turklāt, pat ja pēc detalizētas pārbaudes noskaidrotos, ka attiecīgā informācija ir nepareiza, tas vēl nenozīmē, ka Francijas muitas iestādes pieļāva kļūdu, laižot brīvā apgrozībā attiecīgās preces ar spiedogu "ACD".

76 Attiecībā uz prasītājas iebildi, ka Francijas muitas iestādes, bez ierunām akceptējot tās pirmo deklarāciju 1996. gada 22. augustā, ļāva prasītājai tādos pašos apstākļos iesniegt nākamās deklarācijas (skat. 41. punktu iepriekš), ir jāatgādina, ka šajā lietā tikai trīs deklarācijas tika iesniegtas laika periodā, kas ir mazāks par vienu mēnesi, proti, no 1996. gada 22. augusta līdz 17. septembrim (skat. 9. punktu iepriekš). Tiesa

uzskata, ka šis laika periods bija pārāk īss, lai Francijas muitas iestādes varētu veikt detalizētu pirmās deklarācijas pārbaudi un, attiecīgi, atklātu kļūdu pirms nākamo deklarāciju iesniegšanas.

77 Katrā ziņā, pat ja Francijas muitas iestādes būtu veikušas detalizētāku prasītājas iesniegto dokumentu pārbaudi laikā, kad trīs kravas tika laistas brīvā apgrozībā, un būtu konstatējušas, ka prasītāja ir pieļāvusi kļūdu veidlapās, izmantojot *TARIC* kodu, šis apstāklis nemainītu ne komercdarījumu būtību šajā lietā, ne faktu, ka par kravām rēķini tika izrakstīti divreiz — sākumā starp *ZAP* un *Evertrade* un pēc tam starp *Evertrade* un kravas saņēmējām — un ka tādēļ bija jāpiemēro fiksētais antidempinga maksājums. Tādēļ ir pamats spriest, ka Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka šīs lietas apstākļi neveidoja īpašo situāciju taisnīguma klauzulas un Izpildes kārtības regulas 905. panta izpratnē.

78 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, šī pamata pirmā daļa ir jānoraida.

79 Tā kā nav izpildīts viens no Izpildes kārtības regulas 905. panta paredzētajiem kumulatīvajiem nosacījumiem importa nodokļu atmaksāšanai, šī pamata otrā daļa nav jāpārbauda.

80 Līdz ar to otrais pamats tiek noraidīts.

Trešais pamats — apgalvojums par apstrīdētā lēmuma formas neatbilstību

Lietas dalībnieku argumenti

81 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdētais lēmums neatbilst formas prasībām, jo tajā nekādi nav minēta prasītāja. Prasītāja apgalvo, ka vienīgā norāde par to, ka šis lēmums attiecas uz viņu ir tāda, ka apstrīdētajā lēmumā norādītā summa atbilst tai, kuras atlaidi lūdza prasītāja. Tas prasītājai nodara jo īpašu kaitējumu, jo šis ir individuāls lēmums, kas nav vispārējs pēc savas būtības.

82 Komisija apgalvo, ka apstrīdētais lēmums atbilst formas prasībām un ka nav pieļauts būtisko formas prasību pārkāpums.

Pirmās instances tiesas vērtējums

83 Ir jāatgādina, kā to pamatoti apgalvo Komisija, ka neviens Izpildes kārtības regulas 905. panta un nākamo pantu noteikums par nodokļu atlaides procedūru, pamatojoties uz taisnīguma klauzulu, neprasa, lai šī procesa rezultātā pieņemtajā lēmumā Komisija precizētu tās personas vārdu, kura lūdz atlaidi. No šiem noteikumiem izriet, ka tā ir lēmuma pieņēmējas muitas iestādes dalībvalsts, kas nosūta lietu Komisijai risinājuma pieņemšanai. Pēc tam Komisijas lēmums par īpašās situācijas esamību vai neesamību tiek paziņots attiecīgajai dalībvalstij.

84 Katrā ziņā prasītāja neapstrīdēja, ka Francijas muitas iestādes tai paziņoja apstrīdēto lēmumu. Turklāt, kā tas izriet no Pirmās instances tiesai iesniegtajiem dokumentiem, Komisija ar 2001. gada 27. septembra vēstuli informēja prasītāju, ka tā ir saņēmusi prasītājas lūgumu piešķirt importa nodokļa atlaidi, ko tai pārsūtīja Francijas iestādes, un informēja prasītāju par savu vērtējumu šajā lietā, lai prasītāja varētu izmantot savas tiesības uz aizstāvību. Turklāt Komisija šajā vēstulē norādīja, ka lūgums par importa nodokļa atlaidi ir reģistrēts ar numuru REM 06/01, tas ir, ar to pašu numuru, kurš ir minēts apstrīdētajā lēmumā. Tādēļ šis numurs ļāva prasītājai būt pilnīgi pārliecinātai par saikni starp lūgumu piešķirt importa nodokļa atlaidi, ko Francijas muitas iestādes pārsūtīja Komisijai, un apstrīdēto lēmumu.

85 No šiem apsvērumiem izriet, ka šis pamats nav pamatots, un attiecīgi tas ir jānoraida.

86 Tā kā neviens no pamatiem, kas bija izvirzīti par apstrīdēto lēmumu, netika apmierināts, prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

87 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) **prasību noraidīt;**

2) **prasītāja sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus.**

Lindh García-Valdecasas Cooke

Mengozzi Martins Ribeiro

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2004. gada 21. septembrī.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētāja

P. Lindh